

La salut del poble es la suprema llei.

Poble que no lluita, es poble mort, y tal lluita deu ser sols pel dret a la vida y a la lliure manifestació.

LA TRONADA

Tots els que'ns buscan lo benestar a l'altre vida s'el procuran per aquesta.

Deu al crear al dimoni, ó va equivocar-se ó es que gosa en que'l mal existeixi; per aixó la ciencia no lliga ab ells.

Setmanari satírich vermell.

Sortirà tots los dissaptes.

Preus de subscripció { Granollers al mes. . . 0'25 ptas. |:| Administració y Redacció, Aurora, 23
 { Fora trimestre. . . 1'00 » |:| Tots els originals encaminats al bé públich, s'insertarán.

Pago per adelantat. ◆◆◆ Número solt 5 céntims per tot arreu.

LA FARSA

LA LLEY DE LA FORSA

Vetaquí una llei que encar que no sigui escrita regeix en tot l'Univers.

Fins los mateixos legisladors, aquets fabricants de lleys que son los primers que d'ellas se burlan, de las sevas, aquets no s'en serveixen d'altre; de la farsa, ó siga la llei de la forsa.

Com en lo mon no hi ha efecte sens causa, aquesta terrible llei també te la seva; la resignació dels pobles.

Aquesta malehida resignació a nostra sort com a cosa predestinada, aquest acatament a tota imposició, fa que's fabriquin lleys y mes lleys mes ó menos adornadas ab fatuositat per enlluernarnos y engegats ab ella creyem jòh imbecils! en sas excelencias, que sols son una capa de fals brill per amagar tot lo que de dolent tanca: l'imposició.

Sos mateixos legisladors ab sa capa mateixa 's burlan d'ella y de nosaltres, l'estiran y arronsan segons sas conveniencias, ells sempre fermes a la corda de la seva; la de la forsa.

Per aixó veureu que'n un país ahont regeixen las mateixas lleys, en un poble fallan en pró y altre'n contra de cualsevol cuestió, tot segons la forsa que'n una ó altre part tenen cada un de sos litigants.

Per aixó reneguem d'ellas.

Sabem que totas son imposicions per encadenarnos cada dia mes al servilisme, a l'esclavitut.

La llibertat dels pobles sera cuan deixant tota llei escrita, s'adaptarán a las de la Naturalesa, l'única incorruptible de si, que'ns fa a tots iguals y a tots iguals ens pren per la transformació material.

Si, poble deixat y servil totas las lleys fetas per tos tirans son una comedia per entretenirte cada dia mes sumís a sa voluntat; cuan veuben en tú algún moviment d'energia procuran dormirte altre volta ab lo brill d'una nova capa de llustre; una especie de barnis apagós a las conveniencias del que l'usa.

Totas son una mentida, sols la de la forsa es la que verdaderament regeix. Per aixó veyem cuan dos pobles lluitan tots los demás s'arrastran servilment al mes poderós, al mes fort. ¿Qué importa que siga'l que menos la rahó l'assisteix? es fort y l'espina dels tirans de tots los pobles se doblega devant de la forsa, may de la rahó.

Y el poble ignorant no s'en sab valguer, no veu que ell si un dia uses los mateixos procediments, ell que's tota la forsa real y positiva, usantla tant sols una vegada pro ab energia y profit seu, acabaria ab aquesta pilleria d'aprofitats legisladors que sols contra'l poble's posan de comú acort.

Desperta per la lluita, poble, que'l mando de tos tirans consisteix en ta obediencia.

CLAR-I-NET.

¡A la Barra!

Y encar que's peti; avuy li toca a un dels grossos, al gran cacich de la vila

D. SALVADOR I

¿Qué'ls sembla? ¿es trempat, eh?

Es aquell que per contrarrestar un mitin llogá a una música per tocar sardanas, després d'haver posat tots los obstacles é

impediments per la celebració de tal acte.

Queda com vulgarment se diu, ab la cua entre camas.

Es aquell que'ns informá dels procediments d'un excompany seu de consistori demanantli comptes d'unas quantas centas mils pessetas y que callá a la sola amonassada del altre ab alló que's diu: si m'embrutas t'enmascaro; y tots dosets com bons vivants firmaren als pochos dias aprop l'un de l'altre aquella famosa Protesta d'indignes, vull dir, a la Prensa indigna.

¿Quina de premsa indigne, aquella de que se serviren per treures los drapets al sol?

Amant de l'administració pública ¡ey! d'administrarla, puig es encare mangonejador d'ella desde fa mes de vint anys.

Passa de vint anyets de concejal ¡tira peixet! aixó si que's una concejalitis aguda. ¡Cuants y cuants sacrificissis representant! Repassemlos.

Es ell qui una vegada cobrá CENT TRENTA SIS PESSETAS y céntims pels cafés servits en las mesas d'unas eleccions, segons digué *El Congost*.

Fou qui tingué la pretensió de fer ficar a la presó al concejal Sr. Garrell, qui en pública sessió li demanaba comptes de sa pessima administració, a lo que l'agent de policia no s'atrevis a creurel, per l'actitut resolta del aludit concejal.

¿Y lo que gastá en aquella Festa Major seut arcalde, contra'l vot de la casi totalitat del Ajuntament? Aquets deuben esser los comptes que li demanaba el Sr. Bigas en son joch de pescateras.

Ell fou qui per ordre seva varias vegadas —segons alguns han sentit de llabis del exsecretari Sr. Canals— habian tingut que ferse libraments d'impresos a J. Joseph per mils de pessetas, causant escándols fins d'entre sos companys de Consistori.

Es també qui ab sa influencia treya del atolladero a tots cuants feyan frau en consums en perjudici del tresor municipal

y de la salut pública, per assegurar-se vots en las eleccions.

Es qui de públich sa jactat de disposar del partit federal de la capella fonda y ha ofert tals impudicias á son gefe Sr. Planas y Casals.

Es qui ha dit tenir carta blanca d'aquet Sr. (L'hereu Pantorrilles) y que per lo tant aquí faria lo que li dongués la real gana en consistori.

Es qui també ab motiu de la tal carta blanca tractá de burlarse en unas eleccions al partit d'oposició de la manera mes brutal, ab vots grans y xichs.

Es qui ab paraula de son honor... especial, burlá al partit republicá que'n unas eleccions li demaná las propostes d'interventors per abreviar treball en la Secretaria y després de la manera mes descarada els digué en la sessió del nomenament que *qui juga no dorm*, negant haber rebut res.

Lo que no se'l pot tatxar es que ha sigut protector... de sa familia, puig tots son empleats.

Y prou, que ab lo pes de tanta inmundicia no sens tranqués la barra pel mitj, pro... *hasta otra*.

GRUPO REBELDE.

El militarisme

¡Oh el militarisme! Paraula engalanada y glorificada en que tanca rius de llàgrimes mesclades ab sanch proletaria; paraula gran que ha sigut enaltida per los cants poétichs d'aquells cual inspiració se l'adaptaban en nits lúgubres de prostitució y orgia.

Cantem las excelencias del militarisme, enaltimlo, si, enaltimlo exposant sas maravillas, sas consecuencias al aparador universal porque pujan examinarlo las personas cultas y civilisadas (no á la moderna) y principalment l'etern peria que's sobres qui pesa la ganiveta de Marte rodejat de poemes y albricias.

Contemplem lo cuadro que actualment se desarrolla allá á lo lluny Extrem Orient, las prop-passadas de Cuba y Filipinas y Xina, y bastarán pera formarse una idea completa, encar en el mes obscur dels cervells; las bárbaras crueltats d'aquest mónstre á cual alrededor vegeta y se sosté aquesta ruín societat de vampirs y famolenchs, de lladres y robats.

Contempleu ¡oh treballadors!, contempleu aquet terrible espectacle ahont s'exterminan milers de sers humans per l'egoisme y capricho d'uns cuants poten-

tats que's chupan nostra sanch y suhor.

Ficseu vostres ulls allá en els camps de batalla y veureu com se destrossan homes que no's coneixen, que may s'han vist, incendiant llars ahont s'hi cohibeixen sers indefens y que son cobartment assassinats... per los valents guerrers, que borrachos per la pólvora y la sanch, matant al en grós, sens mes conciencia que sa bestialitat salvatje, sens mes odi que'l imposat pels tiráns.

Si; contempleu vosaltres, mares, y veureu que donas que com vosaltres crien á sos fills, son violadas y assassinadas en mitj del mes profont dolor, servint de pasto, tant ellas com sos tendres fillets á la ferós cobardia de feras desentrenyadas, de carn humana.

Si; contempleu y veureu el sufriment d'aquellas mares que com vosaltres estiman á sos fills. ¡Oh... civilisació! ¡cuants t'es-carneixen y envileixen! ¿Es posible que á ta costa 's cometi tanta criminilitat y barbarie?

No; no devem consentirho els que t'estimem... ben compresa y á benefici de l'humanitat entera; no ho devem permetre de cap de las maneres els amants de la justicia verdadera, que escudantse en tant amable matrona 's cometin tantas crueltats.

Necessitat, es donchs, que tots els amants de la civilisació ben compresa, de la fraternitat universal y del progrés, lluitem ab energia contra aquest inhumá institut causa del mal está social.

Esclaus del mon, no siguem cándits, no'ns deixem arrebatre nostres fills y germans en nom d'una patria mentida.

No; no vo.guem que nostra sanch regui els prats y camps en que mes tart anirán á recullir nostres mateixos explotadors, los fruits de sas maldats.

¿Y la seguritat? dirán ells, nostres sangoneras; al que tal ens diga responemli: el paria no te patria, res li perilla, sols la vida, que vosaltres lladres del univers ens la quiteu lenta y desesperadament.

¡Sil malehits burgesos, nostre patria es tot lo mon, y sols vosaltres explotadors sou son encarnissat enemich.

Mares y germanas, eduqueu la infancia en el sentiment d'amor y fraternitat, ensenyeu á odiar aquest vil sistema de matarse mútuament y veureu com se derrom el corcat pedestal que flota en la superficie tota de la maldat burgesa sens entranyas y entrarem de plé á l'era de pau y fraternitat universal.

Odiem si, tant malvada institució y cri-dem á una sola veu: ¡Abaix los cuartels!

¡Abaix las fronteras! ¡Viva la pau universal! y que resplandeixi el sol de la verdadera Llibertat; la llibertat individual.

AMADEO GIL.

Gracia Maig 1904.

RECEPTA APROBADA

(PEL DIMONI GRÓS)

Y SEGURA

Qui vulga estar sempre sá, dintre cap magatsem negre entri, en istiu ó ivern. puig malurias disfrutem per l'ús de l'aigua beneita.

El que besi reliquiariis, la vacuna's posará, de microbis y babayas de beata-estrafalarias que's lo mes dolent que hi há.

Per tenir la closca vuyda que's frecuentin los sermons, sens cansarse d'escoltá, lo que'ls digui el capellá y assistint á professons.

Per trobarse ab los peus frets visiteu confessionaris, de segur que os trobareu roba bruta per arreu, y vuits sempre los armaris.

Per no tindre tals defectes, costa molt poch de treball; surti al camp á respirar l'aire pur, y disfrutar de Natura, món y espay.

JOSEPH BOLTÓ.

ESPURNAS

La resignació es mare de l'esclavitut.

Si's podia llegir la veritat en la cara dels homes, ¡si sen farien de traficás per desfigurarla!

Res corra tant com lo pensament, pro res ens enganya tant; per creurel y per no creurel.

L'AVI.

Llampechs

La setmana passada va haberhi un suïcida.

Un obrer que feya mes de vint anys que treballava á la fàbrica d'en Serra, fóu qui efectuá el suïcidi.

De versións sobre la causa que l'induí á tal resolució, se'n fant moltes. Alguns l'atribueixen á que, fent mes de vint anys que desempenyava de sobras un carrech, veientlo ja velle, lo burgés li cambiá la feyna passantlo á un altre cárrech que encar que ab la mateixa retribució no podia de cap de las maneres desempenyarlo, tenint que ser fins la burla de alguns xicotets companys de treball, creyentse que aburrit, no dels noys aquells, y si de son burgés que no repará, qui sab ab quins fins, de posarlo á una feyna que no era per ell, veientse vell y tal volta altre cosa que podia sobrevenirli acabá per executarse ell mateix.

Nosaltres no volem profanar la memoria d'un mort, pro si que debem dir que no hi ha efecte sens causa y que aquesta, 'ls suïcidas no la veuen ó si la veuen no tenen valor per atacarla.

Llástima que tal cobardía alterni ab lo valor d'assassinarse un mateix.

Mireu quina coincidencia. Hasta'l cólera (el morbo, ¡ey!) s'ha tornat antimilitarista.

Segóns un despatx de Sant Petersburg, diu qu'en l'exércit que opera entre Yulu y Fengkuang-cheng, moren á centenars los soldats japonesos víctimas de tant terrible peste.

Mueu que si tota aquella jovenalla que á benefici de sos tiráns van á exercir de butxins de sos semblants y de víctimas de las balas, pestes, é imposicións dèspotas, s'haguessin tots negat á anarhi, ¡cuants y cuants s'haurian estalviat de morir ó inutilisarse! ¡Oy?

Las mares tenen la paraula.

Un'altre víctima del treball hi hagué dimars passat en aquesta vila,

Un caball esvalotat tombá un carro aixafant al carreter que quedá mort als pochos moments!

La vila quedá tranquila, com demostrá haventhi balls á desdir per esplotá l'ignorancia, sens recordarse de la víctima de la festa, ni dels orfes de la tal.

Fins aquí'l fet no te importancia ¡ey! tractantse d'un simple obrer.

Un obrero menos, ¿qué importa al mundo? Per la explotació humana, las mares cada día 'n pareixen.

Un nou y bonich sistema d'explotá l'inercia y abandono del poble.

El fabricant Sr. Serra, dimars de la setmana passada, segóns acaban de dirnos, despatxá ab excusa de la crisi cotonera, á una colla de treballadors de son presiri, vull dir, fàbrica, dantlos de temps tota la setmana.

Pro vetaquí que'n sent al dissapte al anar á cobrar sos habers los treballadors vegeren que encar podrian anar dipositant sas suhors á la acaparació de son burgés, qui'ls digué que si volian treballar, podían continuar pro ab condicions novas y mes ventatjoses... per ell, per supuesto.

Consisteixen las tals condicións en rebaix ¿d'horas? ¡Ca barret! De preus en la feyna que fan.

¿Es aquesta l'harmonía del treball ab lo capital de que alardeija el senyor Serra?

Aquet es aquell aprofitat senyor qu'en sa fàbrica fundá un coro y una escola que s despatxa á son gust puig los deixebles d'una y eltre part surtirán bons per ajudar á missas ó tirar un carro.

No val á badar, obrer, que de ta pell se fan las tiretas.

A continuar aixís los obrers d'aquella casa podrán cantar, baladreijar y... morirse de gana.

Y al cel de correguda.

En la casa de vacas del Retiro (Madrid) la condesa de... «apaga la vela chico, que es de la aristocracia» fou sorpresa pel seu marit... oficial en col-loqui infragant ab l'altre marit... no oficial, ó siga d' *estrangi*, un jove alt y primet, ros y elegant que anaba á cometre l'imprudencia de saltar pel balcó, per cert massa alt per sortirne ab vida, al ser sorprés.

El marit... ros ó d' *estrangi* y sa colometa foren portats al jutjat per la corresponent ¡oh ya, ya! sumaria.

¡Que m'agradaria jutjarlos jol!

Al marit d'honra ultrajada, l'honra perduda y á la simpática condesa el ros de marras.

Y á *vivir todo el mundo*.

Quin tip de riure m'ha fet fer ab la manera de procedir l'argentí Rafael Fernandez Alfaro, víctima segóns diu del abandono y secuestro d'una flavia.

Ell acudí á las autoritats ¡deixem encendre! per arreglá l'assumpto anant del govern civil á casa del Alcalde de barri y d'aquet al consulat perquè li administressin justicia.

¿Qué? ¡en quina país vivim!

La ex-seva fulana va ser mes llesta, ella s'avistá ab l'inspector Visado, un *chulito* de primera y *svenga de ahí!* y l'altre despres d'un fart de natas (calentas) pogué comprobar que ni á n'el govern civil, ni consulat, ni alcalde Borrego, vull dir, de barri, no poden res devant la sandunga y chulaperia d'un inspector com en Visado.

M'hi jugaria el nás que va caure á un San Pau que vaig veure de *deshecho*, que aquella socia sap cantar ¡Soleá! tangos y guajiras.

Es que tenen molta influencia aquestas.

¡Qui sap si aquest argentí, en el Marroch trobaria mes justicia y mes donas!

Que ho probi.

Sembla que'n La Unió Lliberal no escar-

mentan.

Es dir, escarmentan, algúns sí que'n surten escarmentats de haver entrat en aquell antro de vici y embrutiment.

Per vergonya del mon cult, allí s'hi jugan als prohibits á tot drap, com si á Granollers no hi hagués autoritats de cap classe.

¿Será tal volta que las mateixas ne cobran? No ho sabem, ni pretenim saberho. Aixó el senyor Tinent de la Guardia Civil, l'Alcalde y algún altre pot ser, lo cas es que's jugan jochs prohibits per la ley y hasta per la cultura del poble.

Diem ben alt. La Unió Lliberal es una germandat en que entre germáns poden conquistarse els cuartos los uns ab los altres.

Y la vergonya de sos administradors, ¿ahont es?

Pot ser els va quedar «¡A la barra!»

Nostre cos de redacció está que tremola.

Segóns ens han dit, si portem á «¡A la barra!» al Sr. Joseph Montaner, ell vindrá á nostra Redacció per demanárnosen comptes.

Si home, si; nostra Redacció está sempre oberta, pró tú, ¿tú á la barra?

Be prou que varen portarti en Gou y Huguet fente servir de pantalla (¡ninet!) per las cuestións de L'Unió.

¡Ves si empleariam lo temps tant malament. ¡Ninet!

Are supposeus que'n *Quirico* fos un trompa... d'alguna orquesta, que no crech que'n siga, de cap orquesta ¡ey!; posant taberna devant L'Unió, ¿qué l'hi tocaria? L'expulsió de l'orquesta sopena aquesta de no entrar á la casa.

Si que'l *tromparian* bé, ¡pobret!

¡HONRADA!

Si fos aucellet
y pogués volar,
lo quinto á l'Unió
faría parar.

Diria á n'el Frare
y á n'els seus companys,
¡així en nostre casa,
causanthi tants danys!

Aneusen á fora
marxeune ben lluny,
si no voleu rebre
algun cop de puny.

Avants era honrada,
y avuy ¡com está!
sa honra estimada
volem restaurá.

QUICO.

Víctimas del caciquisme

El Sr. Barangé, aquell home de pes, era el que presidí algunas reunions per la expulsio de la Orquesta á sa víctima Gregori Pibernat, pagant aixís sos grans treballs, sacrificis y desvius per l'organisació de la mateixa.

¡Quina patxoca entre músichs lo senyor feudal de Granollers! Feudal y no se si ab dret de cuixa... que també podria ser.

Lástima que'n lloch d'arcalde com ha sigut alguna vegada, no sabés tocar algún instrument d'orquestra, que de pulmóns per... tocar, pot ser ningú el guanyaria.

La expulsio de'n Pibernat del'Orquesta fou molt criminal, puig després de ferli fer molta comedia ab un trombon de fira, tentlo anar en academias preparadas ab uns cuants desgraciats secundadors de las disposicions del cacique, qui al sentir lo poch que ab tal instrument s'hi podia fer ne feyan gran broma y xacota, constantli á en Gregori molts rals, puig pel carnaval habian depositat 50 duros y sens tocar y sols servir de burla se convertiren en 16 cuan l'expulsió.

¿Perqué no'l treyan desseguida que no l'hagueren perjudicat tant?

Es que's tingué ganas de reventarlo per tots los medis.

Ja sabem que han corregut rumors de que si 'l gran home y altruista Sr. Barangé habia regalat una maquina de 50 duros á en Gregori, pro es fals; després de moltas queixas y exclamacions d'en Gregori, fenti veure que l'habian deixat á la miseria, li abona la meytat d'una de vella que valgué 28 duros, fentho, cregut que l'altre meytat en Pibernat no podria pagarla y encomenant al venedor Sr. Freixanet que al primer pago que fallés li prengués la maquina sens contemplacions.

Ens han dit que algú ens contestará sobres lo expressat, que no sera l'aludit Sr. Barange.

¿Qui sera el defensor del senyor Feudal? A veure.

GREGORI PIBERNAT.

Bussón d'en Banyeta

Vilassar de Dalt 25 de Maig de 1904

Estimat company y Director:

Per casualitat ha vingut á nostras mans una fulla que ab l' epígraf de «Contesta meva» el Sr. Fontcuberta tracta de sincerarse de las acusacions d' un treball publicat á n' aquestas columnas per un grup titulat «Rebelde», y la veritat may m' hauria pensat que dit senyor fos capás de desbarrar é insultar sense solta á n' als que tinguem la sort ó la dedgracia de portar la representació d' una colectivi-

tat en lluyta per las continuas provocacions dels *Duchs del cotó* vulgo fabricants d' aquesta vila.

Perqué desbarrar é insultar es senyor Fontcuberta, aquellas paraulas estampadas per vosté, de que 's deuen algunas centas pessetas á establiments y particulars, sen aixís que veste no ignora la causa y 'l perquè no s' han pagat, com li provan, segons vehiém en una fulla publicada pels nostres companys de representació á la que 'ns adherim de tot cor.

Y en cuan á n' alló dels sacrificis fets per vosté en be del treballador, diu: «lo que sento es que en lloch del agraument á que 'm creya mereixedor, se 'm contesta per part dels principals huelguistas, avuy «rebeldes» ab burlas y calumnias.»

A n' aquestas paraulas no s' hi descubreix altre cosa que la petulancia de tot ser infatuat y aquell afany que tenen tots aquells que faltats d' una moralitat superior á tota prova, las emprenden ab lamentacions jeremiacas volent senta plassa de víctima.

¿Creya vosté senyor Fontcuberta justa la causa dels obrers en lluyta contra 'l capital explotador? Donchs si la creya justa, era també just que 'ls hi prestés solidaritat y cuan aquesta es práctica impulsat per l' esperit de justicia, l' individuo que aixís ho fa ab ó sens agraument, ja 's dona per satisfet, tant sols havent cumplert un deber que la conciencia li imponia, desde 'l moment que 'l creu just. Lo demés, senyor Fontcuberta, es ridicul y vergonyós per tot home de sentiments altruistas.

Lo que 'ns ha fet molta gracia ha sigut ano de que sempre ha «propagat y sostingut las teorias del que en vida fou don Francisco Pi y Margall, y encare que 'm costin alguns duros no 'm saben greu porque 'ls trovo ben empleats.»

Encare 'ns sembla veurel recurrent los carrers organisant una manifestació junt ab los monarquichs, pujar a dalt de la casa ructoral de brasset ab el caciquisme y clericalisme enjegar una «lata» patrioter a n' els babaus que plens de preocupacions y de ignorancia no comprenian que 'l federal senyor Fontcuberta y demés *vivos* els enganyaban miserablement.

Aixó passá cuan la guerra d' Espanya ab els Estats Units y compari 'l públich imparcial la conducta del referit senyor y la del gran filosof Pi y Margall, cuals teorias aquell diu defensar.

Debém fer constar que molts republicans, especialment 'ls federals, protestaban indignats de sa conducta, molt poch ajustada a las ideas que diu defensar.

JOSEPH JACAS. ELIAS VENTURA.

◆◆**◆◆

Parets 25 Maig 1904

Estimat Director y company en sofre y socarrim: En aquesta població 'ns ha caygut una terrible plaga. -La negra, di-

rá vosté, ¿no es veritat?-Donchs no ho sabem encar de quin color es, per mes que de negra segons per qui ho ha resultat una mica massa.

Sápiga que aqui alguns pobres pagesos s' han vist víctimas de la nes infame cobardia y miserable venjansa.

Al anar á la vinya, com de costum, á depositar sas suhadas, han vist en l' estat que alguna má criminal l' havia deixada, donchs la trovaren tota esbrotada dels cepes, robant é inutilisant lo fruyt que representa lo pá de sa familia, sas suhors, sas energias y son amor per l' esposa y fillets de son cor.

¿No es un crim pervers aixó?

Que no 'ns vinguin á dir que ha sigut un cástig del Deu, puig encar que son representant s' ha fet del tot antipátich en lo poble 'n general y enemich dels delmats pagesos en particular, no creyém que pugui existir ningú ab fins tant perversos.

Algúns descreguts anaren per veure si hi havia alguna petjada de corp negre que dés indicis de tal barbaritat. No se 'l resultat, pro vist los ánims del poble, 'm sembla que la bestiaassa autora no es capassa de tornarhi.

Desd' are li dich que no badém.

Un Pareta.

Correspondencia Administrativa

Parets.—*Pareta*. ¿Va bé? Donchs no badeu.

Palafrugell.—*Corresponsal*. Serás atés.

Vilasar de Dalt.—*J. P.* ¡Cuanta barra! ¿oy? Envieume algun'altre direcció. Va.

Premiá de Mar.—*Corresponsal*. Las condiciones, mitj paquet 50 cénts. Sobres lo de ilustrarlo una mica, ja s'hi trevalla y ho será aviat moral y materialment.

Premiá de Mar.—*Un Jovenet*. Anirá la semana entrant. ¡Aixís m'agrades! trevalla mentres ets jove.

Gracia.—*A. Gil*. Trevalla y mira si pots colocal carne algúns mes. Las reformas no's farán esperar. Esplugas del Llobregat.—*R. Ventlliure*. ¿Qué tal, com anem? Ja escriurás.

La Roca.—*Enfastiguejat*. No t'enfastiguejis fill, ja anirá. Aquesta semana no podem.

Esperém que tots los que rebin nostre períodich y encar no han dit res, si volen continuar rebentlo ens escriuran prompte per regularisar la tirada.

¡Ah! LA BARRA servirá per qui la necessiti, siga d'allá ahont vulga.

PUNTS DE VENDA

Administració, Aurora, 23.

Llorens Carbó, Alfons IV n.º 57

Joan Climent (á) Marxant, Prim n.º 156.

IMP. DE E. GARRELL.